

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.041/2026/4.

A felperes:

Felperes1 (cím2)

A felperes jogi képviselője:

dr. Körmöndi Kitti Ügyvédi Iroda

(cím4 ügyintéző: dr. Körmöndi Kitti ügyvéd)

Az alperes:

Alperes1

(Cím1.)

Az alperes jogi képviselője:

Madari Ügyvédi Iroda

(cím5., ügyintéző: dr. Madari Tibor ügyvéd.)

A per tárgya:

magántitokhoz és személyes adatok védelméhez való jog megsértésének megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék, 4.P.20.325/2025/9. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 10.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit részben, akként változtatja meg, hogy az alperes részéről a felperes részére fizetendő sérelemdíj összegét 200.000 (kétszázezer) forintra leszállítja.

Az alperes által a felperesnek fizetendő perköltség összegét 400.000 (négyyszázezer) forintra leszállítja.

Az alperes által az állam javára fizetendő eljárási illeték összegét 53.500 (ötvenháromezer-ötszáz) forintra felemeli. Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 illetékbevételei számlájára az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 23.000 (huszonháromezer) forint le nem rótt kereseti illetéket.

Tájékoztatja a bíróság a feleket, hogy az illeték megfizetése során a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét közleményként fel kell tüntetni.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a felülbírálat alapjául szolgáló tényállás szerint az alperes 2025. január 18. napján bejelentéssel élt a Magyar Ügyvédi Kamarához, melyben ügyvéd1 ügyvéd tevékenységével kapcsolatban panasszal élt. A panasz lényegében az érintett ügyvéd tekintetében arra irányult, hogy az ügyvéd a cégl.Zrt. képviselőt látta el több peres, és nem peres eljárásban, illetve ingatlant érintő adásvételi szerződések szerkesztésében is részt vett. A Budapesti Ügyvédi Kamara 2025. január 27. napján 2025.V.43/2. számú határozatában értesítette az érintett ügyvédet az alperes bejelentéséről azzal, hogy fegyelmi vétség gyanúja miatt előzetes vizsgálatot rendelt el.

[2] Az alperes utóbb a beadványához kiegészítést csatolt, melyről a fegyelmi biztos az érintett jogi képviselőt 2025. február 12. napján értesítette. A kiegészítésként az alperes a jelen per felperese ellen indult büntető eljárásban keletkezett, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2022. február 2. napján hozott nem jogerős ítéletét csatolta, ami teljes terjedelmében, anonimizálás nélkül becsatolásra került. Az így a fegyelmi eljárás anyagává

tett ítélet tartalmazza a felperes személyi adatait, a büntető eljárással kapcsolatos adatokat, illetve egészségügyi adatokat is. A 2025. június 3. napján ügyvéd1 ügyvéd ellen indított fegyelmi vizsgálat jogerősen megszüntetésre került azzal, hogy fegyelmi vétség elkövetése nem történt meg.

[3] Az alperes, illetve más személyek között több peres, illetve nem peres eljárás volt folyamatban részben tulajdoni, részben kötelmi igények tekintetében. Az ügy előzményének tekinthető, hogy a felperes által képviselt cég2Kft. mint felperes által Alperes1 alperes ellen jogalap nélküli gazdagodás miatt indított P.22.363/2021. számú eljárásban a Győri Járásbíróság Alperes1 alperes kérelmére hivatalból beszerezte – a fent említett –, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 27.B.10.184/2020/42. számú ítéletét. A jelen per felperese ezen folyamatban volt perében adatvédelmi kifogást terjesztett elő. A Győri Törvényszék 3.Pkif.50.322/2022/2. sorszámú végzésében megállapította, hogy a Győri Járásbíróság a felperes személyes adatait jogellenesen továbbította, illetve kezelte azzal, hogy beszerezte az alperes indítványára a nem jogerős I. fokú büntető határozatot, illetve azt részére kézbesítette. Mivel ezen peres eljárásban az alperes is részt vett a törvényszék határozata részére is kézbesítésre került.

[4] Felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez fűződő jogát azzal, hogy a bíróság által 27.B.10.184/2020/42. szám alatt meghozott büntető ítélet tartalmát nyilvánosságra hozta. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, továbbá az alperes marasztalását 400.000 forint sérelemdíj és annak járulékai, valamint perköltség megfizetésében. Kereseti kérelmében előadta, hogy az alperes ügyvéd1 ügyvéd ellen indított fegyelmi eljárásban 2025. február 4. napján anonimizálás nélkül csatolta a kérdéses büntető ítéletet, holott tudott annak jogellenes beszerzéséről. Szándékos magatartást tanúsított, illetve tudatos visszaélésről volt szó. Kereseti kérelmének jogalapjaként megjelölte a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §, 2:43. §, 2:51.§, 2:52. §, 6:48. §, valamint az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvényt (Infotv.) 3-5. §, 24-25. §-át.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset részbeni elutasítását kérte, ami a sérelemdíj megfizetésére irányuló kereseti kérelemre irányult, valamint kérte a felperes perköltségben való marasztalását. A jogsértés tekintetében a kereseti tényállást nem vitatta, azonban előadta, hogy a sérelemdíj alkalmazhatóságának jogszabályi feltételei nem állnak fenn különös tekintettel arra, hogy a fegyelmi eljárás nem nyilvános, annak adatait kizárólag az eljárás alá vont személy, illetve a fegyelmi biztos ismerhette meg. A sérelemdíj összegét eltúlzottnak minősítette.

[6] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes magántitokhoz és személyes adatok védelméhez fűződő jogát azzal, hogy a felperesre vonatkozó büntető eljárásban a 27.B.10.184/2020/42. számú jogerős büntető ítélet tartalmát nyilvánosságra hozta azzal, hogy azt a 2025.V.43. szám alatt folyamatban lévő eljárásban becsatolta. A bíróság ezt meghaladóan az alperest a további jogsértéstől, illetve az ismételt felhasználástól eltiltotta.

[7] Kötelezte, hogy fizessen meg a felperes részére 400.000 forint sérelemdíjat, valamint ezen összeg után 2025. február 5. napjától járó a késedelembe esés kezdő időpontjától a késedelemmel érintett naptári év első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamatot, továbbá 600.000 forint perköltséget. Kötelezte az alperest 40.500 forint le nem rótt kereseti illeték megfizetésére is.

[8] Mindenekelőtt a jogszabályi háttér vonatkozásában kiemelte, hogy a Ptk. alapvető szabályai között rendezi a személyiségi jogok általános védelmét, melyet részletez a Ptk 2:42. § (1), illetve (2) bekezdése. Ezen személyiségi jogvédelem kiterjed a magán, illetve a családi életre, valamint köteles mindenki a személy jóhírnevét tiszteletben tartani. A Ptk. 2:43. § e) pontja már meghatározza nevesített személyiségi jogot így a magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez való jogot. Ezen jogi háttérrel részletezi az Infotv., melynek értelmező rendelkezése szerint a 3. § 2. pontja alapján személyes adat az az érintetthez vonatkozó bármely információ, ideértve a 3c. pontban lévő egészségügyi adatot, valamint a 4. pont szerint bűnügyi személyes adatot és ez az utóbbi a büntető eljárás során keletkezett, (...) az érintettel kapcsolatba hozható, valamint a büntetett előéletére vonatkozó személyes adat. Az Infotv., illetve a Ptk. egységes értelmezése alapján kimondható, hogy az alperes által jogosulatlanul becsatolt büntető ítélet tartalmazza a felperesre vonatkozó személyes, egészségügyi, valamint bűnügyi adatokat és ezzel az alperes megvalósította a személyiségi jogsértést. Rámutatott, hogy az alperes a felróhatóságtól független szankciók közül a jogsértés megállapítását, valamint az eltiltást nem vitatta. A vitatás kizárólag a Ptk. 2:52. §-ban meghatározott sérelemdíjra irányult. A jogszabályhely értelmében a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, ezért jelen esetben alkalmazhatónak látta a sérelemdíj alkalmazását, mely részben magánjogi büntetésnek is tekinthető. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdés értelmében az elsőfokú bíróság vizsgálta az eset körülményeit az összecszerűség tekintetében. Jelen esetben az alábbi indokokra tekintettel a kereseti kérelemben írt sérelemdíjat nem ítélte eltúlzottnak. Az alperes szándékos és tudatos jogsértést valósított meg a büntető irat fegyelmi eljárásban történő becsatolásával, holott a Győri Törvényszék végzéséből már 2022. július 7. napján értesült arról, hogy jogellenesen történt a büntető ítélet beszerzése, illetve továbbítása. Álláspontja szerint nyilvánvaló, a jogsértés súlyát emeli, hogy rendkívül szenzitív személyes adatokra terjed ki a jogsértés, így bűnügyi jellegű adatokra, személyi adatokra, valamint egészségügyi adatokra is. Erre figyelemmel a bíróság a felróhatóság mértékét magasnak értékelte, ezért határozott a nem eltúlzott mértékben megjelölt sérelemdíjról, melynek megfizetésére kötelezte az alperest. A bíróság a késedelmi kamat viseléséről a Ptk. 6:155. §-a alapján határozott.

[9] Kiemelte, az alperes azon hivatkozása, hogy a fegyelmi eljárásban az érintett bírósági ítéletet kizárólag a fegyelmi biztos, illetve a fegyelmi eljárás alá vont személy ismerhette meg, emiatt indokolatlan a sérelemdíj alkalmazása, súlytalan, az eljárásban résztvevő személyek számától függetlenül megvalósult a jogsértés. Egyébként a jogsértés nyilvánossága, valamint annak köre kizárólag a sérelemdíj mértékénél értékelhető.

[10] Megjegyezte végül, hogy a felek által becsatolt ingatlanokra vonatkozó szerződésekkel és okiratokkal érdemben nem foglalkozott, azok nem képezték a per tárgyát.

[11] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes fellebbezett, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a kereset elutasítását a 400.000 forint sérelemdíj és kamatai megfizetése vonatkozásában, valamint a felperes perköltségben való marasztalását,

másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását a tényállás felderítetlenségére hivatkozással kérte.

[12] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság téves jogkövetkeztetéssel jutott arra, hogy a sérelemdíj megítélésének feltételei fennállnak. Az alperes által sem vitatott személyiségi jogsértés fennállása mellett a sérelemdíj alkalmazhatósága és összegszerűsége körében a Ptk. 2:52. § szerinti mérlegelési kötelezettséget nem kellőképpen gyakorolta. Az ítélet indokolása a jogsértés súlyát absztrakt módon, a személyes adatok érzékeny jellegére tekintettel értékelte, azonban nem vizsgálta érdemben a jogsértés tényleges hatását, annak konkrét következményeit, a nyilvánosság hiányának szerepét, ami a mérlegelés hiányosságát eredményezi.

[13] Hangsúlyozta, hogy a sérelemdíj nem automatikus jogkövetkezménye a személyiségi jogsértés megállapításának, kiemelte ebben a körben a Kúria Pfv.21.764/2015/4. számú ítéletét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében a jogsértés tényének megállapítását lényegileg elegendőnek tekintette a magánjogi szankció alkalmazásához, ami ellentétes a kialakult kúriai gyakorlattal. Nem vizsgálta a jogsértés ismétlődő jellegét, mely a sérelmezett magatartás természetéből fakadóan meg sem történhetett. Hangsúlyozta, hogy a vitatott büntető ítélet nem került széles körben nyilvánosságra, az csak és kizárólag a zárt fegyelmi eljárás keretében volt hozzáférhető és harmadik személyek széles köréhez el sem jutott. Mindezek alapján a felperes személyiségi jogában bekövetkezett tényleges sérelem hiányzik, illetve objektíve nem volt alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi megítélését, jóhírnevét vagy emberi méltóságát sértse.

[14] A jogsértés nyilvánosságának tényét a sérelemdíj mértékének vizsgálata körében kiemelten fontosnak minősítette, ez azonban a jelen ügyben rendkívül korlátozott volt.

[15] Utalt a Szegedi Ítéltábla Pf.20.002/2017/8. számú határozatára is, ennek kapcsán sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet semmilyen olyan körülményre nem mutat rá, mely a felperes oldalán tényleges, súlyos és objektíve értékelhető nem vagyoni hátrányt igazolna.

[16] A PJD2016.14. számú elvi döntés kapcsán mutatott rá, hogy a kompenzáció nem csaphat át represszív, büntető jellegű szankcionálásba.

[17] Előadta, nem támasztotta alá semmilyen konkrét indokkal az elsőfokú bíróság a felróhatóság magas szintjét sem, mely a sérelemdíj mértékét alátámasztaná. Annak ellenére szándékos és tudatos jogsértést állapított meg, hogy az alperes egy folyamatban lévő fegyelmi eljárásban, bizonyítékként csatolta az iratot. Nem vizsgálta az elsőfokú bíróság azt sem, hogy az alperes eljárása mögött fennállt-e olyan jogértelmezési bizonytalanság vagy eljárásjogi megfontolás, amely a felróhatóság fokát enyhíti. A szándékosság megállapítása az alperes álláspontja szerint okszerű indokolás nélkül történt. A mérlegelés súlypontja az adatérzékenység hangsúlyozására helyeződött, nem pedig a konkrét következményekre, amely az összegszerűség tekintetében megalapozatlanságot eredményez.

[18] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[19] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. §-nak megfelelően vizsgálta a releváns mérlegelési szempontokat és okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a perbeli jogsértés sérelemdíj megítélését indokolja. Az elsőfokú ítéletből kitűnik, hogy a bíróság a sérelemdíj mértékének meghatározása során értékelte a jogsértés tárgyát képező adatok rendkívül szenzitív jellegét, az alperes tudatos és szándékos magatartását, valamint azt, hogy az alperes tudomással bírt arról, hogy ezen ítélet továbbítása jogellenes. Az elsőfokú bíróság így az eset összes körülményének mérlegelésével döntött a marasztalásról.

[20] A jogsértés nyilvánosságának korlátozott voltára építő alperesi érvelés csak az összecszerűség körében értékelhető, a sérelemdíj jogalapját azonban nem dönti meg. A védett jogi érdek nem kizárólag a nagy nyilvánosságtól való óvást jelenti, hanem azt is, hogy az érintett különleges és bűnügyi személyes adataihoz jogosulatlan harmadik személyek ne férhessenek hozzá.

[21] Hangsúlyozta, hogy a becsatolásra a Budapesti Ügyvédi Kamara előtt került sor, ahol a felhasznált adat jellege és tartalma fokozott jelentőséggel bír. A zárt eljárás ezért nem enyhítő, hanem sajátos mérlegelési szempont. A felperes oldalán a sérelem éppen abban ragadható meg, hogy hozzájárulása és törvényi felhatalmazása hiányában a legszenzitívebb adatkörei közé tartozó információk kerültek át egy másik, tőle független eljárásba, olyan személyek elé, akik azok megismerésére nem voltak jogosultak.

[22] Nem mentesíti az alperest az a tény, hogy az ítéletet bizonyítékként csatolta be. A teljes, anonimizálatlan büntető ítélet becsatolása nem szükséges, hanem aránytalan és felróható magatartás volt.

[23] Az alperes által hivatkozott döntésekből sem az következik, hogy a sérelemdíj kizárt lenne, hanem hogy egyediesített bírói mérlegelést igényel, mely a jelen eljárásban megtörtént. A perbeli eset pedig sem a jogsértés jellege, sem az érintett adatok köre, sem az alperes tudatossága miatt nem tekinthető bagatell ügynek.

[24] A megállapított 400.000 forint sérelemdíj nem minősül eltúlzottnak figyelemmel arra, hogy a jogsértés bűnügyi, egészségügyi és egyéb személyes adatok teljes továbbításával valósult meg és hogy az alperes a jogellenesség tudatával járt el.

[25] Alaptalannak minősítette végül az alperes másodlagos, hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelmét is figyelemmel arra, hogy az alapul szolgáló cselekmény nem vitatott, az elsőfokú bíróság a felek érdemi előadásait értékelte és a döntéshez szükséges tényeket rögzítette.

[26] A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

[27] A fellebbezés csupán részben támadta az elsőfokú ítélet rendelkezéseit, ezért az ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 370. § (1) bekezdése alapján kizárólag a sérelemdíjra, illetve a késedelmi kamatra vonatkozó ítéleti rendelkezéseket bírálta felül.

[28] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és elégséges körben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg. Abból levont jogi következtetései a sérelemdíj, illetve a késedelmi kamatra vonatkozó igény jogalapjának megalapozottsága kapcsán helytállóak, a megállapított sérelemdíj mértékével ugyanakkor az ítéltábla nem értett egyet.

[29] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A sérelemdíj, mint a személyiségi jogsértésszubsjektív jogkövetkezménye nem a további hátrány bekövetkeztéért, hanem magáért a sérelemért jár. Helyesen utalt ezért az elsőfokú bíróság a jogszabály fenti rendelkezésére. A ténylegesen bekövetkezett hátrány nagysága a sérelemdíj mértéke megállapításánál kerül értékelésre.

[30] A jelen esetben a felperesre vonatkozó személyes adatoknak az alperes általi jogosulatlan felhasználása a fegyelmi eljárásban jogszabálysértést valósított meg. A szenzitívnek minősülő adatok illetéktelen személyek tudomására jutottak, ezzel a felperes sérelmet szenvedett el, ezért a sérelemdíjra való igénye jogalapjában megalapozott.

[31] A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése értelmében a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egy összegben határozza meg.

[32] Az elsőfokú bíróság által is megállapított és értékelt felróhatóság az alperes oldalán kétségtelenül fennáll, amely magas fokú. Az eljárás tárgyát képező büntető eljárásban keletkezett ítéletet az alperes akkor csatolta be az ügyvédi kamara előtt folyamatban lévő fegyelmi eljárásban, mikor már tisztában volt a büntető ítélet továbbításának jogellenességével.

[33] Helytállóan emelte ki az elsőfokú bíróság azt a tény is, hogy a jogsértéssel érintett adatok rendkívül szenzitív adatoknak minősülnek, mely önmagában fokozza a sérelem mértékét.

[34] Arra is helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a jogsértés nyilvánosságának nem a sérelemdíjra való igény megalapozottsága, hanem a sérelemdíj mértéke tekintetében van jelentősége. Egyetértett ugyanakkor az ítéltábla az alperes fellebbezési érvelésével, miszerint az elsőfokú ítéletben a sérelemdíj mértékét meghatározó körülmények között a jogsértés nyilvánossága valójában nem került értékelésre, annak befolyásoló szerepére csupán utal az elsőfokú ítélet [7] bekezdésében. Kiemelt mérlegelési

szempontot kell ugyanis képeznie a magántitok és a személyes adatok megsértése esetében, hogy ezek az adatok mekkora személyi kör számára válnak ismertté. A hátrány nagyságát és ezen keresztül a sérelemdíj mértékét kétségtelenül befolyásolja, hogy a magántitok, illetve személyes adat kis számú ember számára, vagy egy nagyobb közönség (pl. egy lap olvasóközönsége), akár szélesebb társadalmi réteg számára vált hozzáférhetővé, megismerhetővé.

[35] A fentiek alapján mértékadó jelentőséggel bír a jelen esetben az a tényszerűen megállapítható körülmény, hogy a felperes személyes adatait a fegyelmi eljárásban csak egy szűk kör, azaz a fegyelmi biztos és a fegyelmi eljárás alá vont személy ismerhette meg. Ez pedig a hátrány mértékét még akkor is csökkenti, ha az érintett adatok rendkívül szenzitív jellegűek.

[36] A mérlegelés során figyelemmel kell lenni továbbá arra is, hogy a jogsértés egy esetben valósult meg, ismétlődő jellege nincs, az nem is várható.

[37] A kereseti kérelemben igényelt sérelemdíjhoz képest az ítéltábla a sérelemdíj 200.000 forint összegben történő meghatározását ítélte megalapozottnak a fentiek szerinti valamennyi mérlegelési szempont egybevetésével. A jogsértéssel okozott sérelem ugyan bagatellnek nem nevezhető, ugyanakkor ez az összeg képes a sérelemdíj mindhárom funkciójának (kompenzáció, prevenció és magánjogi büntető funkció) betöltésére is.

[38] A sérelemdíj a jogsértés bekövetkezésekor nyomban esedékessé válik. A jelen esetben a jogsértés 2025. február 5. napján történt, a sérelemdíj a sérelem bekövetkeztétől jár, ebből következően a felperes alappal tarthatott igényt késedelmi kamat megfizetésére.

[39] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdésére utalással részben megváltoztatta és az alperest terhelő sérelemdíj mértékét 200.000 forintra leszállította, egyebekben – a késedelmi kamatot tartalmazó rendelkezés vonatkozásában - helybenhagyta.

[40] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékét tévesen határozta meg.

[41] A személyiségi jogi perekben számítandó pertárgyérték tekintetében az ítéltábla már több alkalommal kifejtette álláspontját (pl.: Pf.II.20.117/2023/5/I.), mely álláspont azonban eltér a Kúria e körben elfoglalt álláspontjától, így például a Pfv.IV.20.326/2024/6. és Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítéletekben megjelenő érveléstől.

[42] A Pp. 346. § (5) bekezdésében írtakra tekintettel a precedensértékű határozatoktól való eltérést az ítéltábla az alábbiakra alapítja:

[43] A Pfv.IV.20.326/2024/6. számú határozatban ([53] bekezdés) a Kúria kifejtette, a pertárgyérték számításánál korábban kialakult egységes ítélkezési gyakorlatot egyáltalán nem tartja mellőzendőnek. A Kúria és a másodfokú bíróságok által követett következetes és

egyértelmű ítélkezési gyakorlat szerint, a személyiségi jogsértés jogkövetkezményének alkalmazására irányuló igények szorosan összefüggenek, azok valódi tárgyi keresethalmazatot nem képeznek.

[44] A Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítélet érvelése szerint ([76] bekezdés) nem volt jogszabályi alapja annak, hogy minden egyes jogkövetkezmény iránti kérelem vonatkozásában az általános pertárgyérték külön-külön felszámításra kerüljön. A tárgyi keresethalmazatot a Kúria azért nem tekintette fennállónak, mert a felperes egyetlen jogsértés (jóhírnév védelméhez fűződő jogának megsértése) miatt kérte a jogsértés megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását. Érvelése az, hogy jogkövetkezmények tekintetében nincs helye külön-külön pertárgyérték felszámításának, a pertárgy értéke nem kumulálódik csupán azért, mert egyetlen személyiségi joga megsértése okán a jogosult a törvény általi felhatalmazásánál fogva egyszerre több objektív jogkövetkezmény alkalmazását igényli a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján.

[45] Az ítélőtábla álláspontja szerint azonban részben az új eljárási törvény hatályba lépése, részben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) vonatkozó rendelkezésének módosítása folytán a még az 1952. évi III. törvény talaján kialakult gyakorlat a korábbi egységessége ellenére, nem tartható fenn.

[46] A 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a 2020. január 1. napjával módosította az Itv. 39. § (1) bekezdését és a per tárgyának értékét tekinti az illeték számítása alapjának a korábbi eljárás tárgyának értéke helyett. Az Itv. 39. § (1) bekezdése szerint az illeték alapja a polgári peres eljárásban a per tárgyának, polgári nemperes eljárásban az eljárás tárgyának az eljárás megindításakor fennálló értéke (**a továbbiakban együtt: az eljárás tárgyának értéke**) a jogorvoslati eljárásban pedig a vitássá tett követelés vagy követelésrész értéke. E jogszabályváltozások miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára (tényállítás, jogállítás, kérelem) is figyelemmel – a korábbi gyakorlat a hatályos szabályokkal nem összeegyeztethető.

[47] A háromtagú keresetfogalom esetében a kereset azonosíthatósága, megkülönböztethetősége más igényektől a kérelem, a tényelőadás és a jog fél általi minősítése (jogcím) vizsgálatával ejthető meg (A Polgári Perrendtartás és a kapcsolódó jogszabályok kommentárja I. kötet 1637 bekezdés, HVG ORAC). A háromtagú keresetfogalom egyik jelentősége éppen abban áll, hogy ezáltal dönthető el az is, fennáll-e keresethalmazat.

[48] A jelenleg irányadó jogszabályi rendelkezések alapján tehát a személyiségi jogi perekben valamennyi valódi tárgyi keresethalmazatként előterjesztett kereset önálló illetékalapot képez, s az eljárás tárgyának így kumulált értéke alapján határozandó meg a fizetendő illeték mértéke. Ez áll összhangban a pertárgy értékének számítására vonatkozó Pp. 21. § (5) bekezdésében foglaltakkal is, mely szerint, ha egy vagy több fél a perben több követelést, illetve jogot érvényesít, a pertárgyérték számítása során ezek értékét össze kell adni (...).

[49] Utóbbi rendelkezéshez igazodik az Itv. 40. § (1) bekezdése, amely előírja, hogy ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét vagy több jogviszonyból eredő

igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor – a járulékok figyelmen kívül hagyásával – az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. Ezen rendelkezés alkalmazását nem zárja ki az Itv. 39. § (3) bekezdése, ugyanis az Itv. 40. § (1) bekezdése a több igény érvényesítése esetén követendő speciális szabály, másrészt utóbbi szabály is az „eljárás tárgya értékének” megállapításáról rendelkezik.

[50] A Kúria döntésében hivatkozott „egyetlen jogsértés” nem zárja ki sem a tárgyi, sem az alanyi keresethalmazatot, az éppen a Pp. 173. § (1) bekezdése szerinti keresethalmazatot lehetővé tevő „ugyanazon jogviszonyt” jelenti (a korábban abszolút szerkezetű jogviszony a jogsértéssel relatív szerkezetűvé válik), ami okán a felperes számára lehetőség nyílik több kereset előterjesztésére. A tárgyi keresethalmazatot jelen esetben nem a jogsértések száma, hanem a petitum tartalma dönti el.

[51] Alanyi keresethalmazat esetén - amikor különböző felek által elkövetett jogsértésekre alapítja az igényt érvényesítő fél a kérelmét – a meg nem határozható pertárgyérték egyszeres elszámolása azért nem helytálló, mert ebben az esetben az „egy jogsértő magatartás-egy jogsértés” megállapításon alapuló szemlélet nyilvánvalóan nem tartható fenn, mindegyik jogsértő személy a saját magatartásáért felel és a jogsértő magatartással önállóan elbírálnakó jogsértést követ el.

[52] Mivel a felperes a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a) pontjára és a 2:51. § (1) bekezdés b) pontjára, továbbá a 2:52. § (1) bekezdése szerinti sérelemdíjra alapítotlan terjesztett elő keresetet, az Itv. 39. § (3) bekezdésének b) és c) pontjai értelmében az illeték alapja $2 \times 600.000 \text{ forint} + 400.000 \text{ forint sérelemdíj} = 1.600.000 \text{ forint}$. Így az illeték alapja az elsőfokú eljárásban 1.600.000 forint, a feljegyzett kereseti illeték 76.500 forint [Itv. 42. § (1) bekezdés a) pont].

[53] A Pp. 383. § (6) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezési kérelem, és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Ezért az ítéltábla – ugyancsak a Pp. 383. § (2) bekezdésére hivatkozással – a fentiek szerint meghatározott kereseti illeték összegét vette figyelembe.

[54] Az eljárási illeték viselésre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezésnél nem kötötte az ítéltáblát a fellebbezés tartalma, ezért viseléséről a megváltozott pernyertesség alapján határozva az alperes által fizetendő eljárási illeték összegét 40.500 forintról 53.500 forintra felemlerte, továbbá a felperest 23.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte.

[55] A felperes az elsőfokú eljárásban a részbeni megváltoztatásra figyelemmel kisebb részben lett pervesztes, ezért a pernyertesség-pervesztesség arányát az ítéltábla az elsőfokú eljárás vonatkozásában 70-30 %-os arányban határozta meg a felperes javára.

[56] Az alperes fellebbezése fele részében vezetett eredményre, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (2) bekezdés 2. mondata értelmében döntött úgy, hogy mindegyik fél viseli a saját másodfokú perköltségét.

Győr, 2026. május 28.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke/előadó bíró

bíró

bíró